

много жени и дѣца, и втурнахме се всички да бѣгаме къмъ „Рисувица“. А по-многого хора избѣгали бѣха къмъ Кюстендилъ.

— По едно врѣме, като бѣгахме изъ гората, азъ гледамъ — Славчо го нѣма при мене — намѣси се въ разказа Славчовата майка. А пушкитѣ току пукатъ изъ отсрѣщния баиръ.

— А ние много дѣца бѣгахме напрѣдъ прѣзъ „Сѣчината“ — продължи Славчо. Тамъ видѣхме една убита мома и единъ сръбски офицеръ стои до нея и плаче. Той викаше на всички ни: „Не бѣгайте, не бѣгайте! Ние нече пуцаме ваму. Ние тражимо вашу войску“.

Слѣдъ това той се изкачи на единъ високъ баиръ и взе да маха съ шапка къмъ сръбскитѣ войски и викаше: „Тукъ сж само жени и дѣца, само жени и дѣца! Не пуцайте!“ Въ това врѣме менъ нѣщо ми допари на крака, азъ помислихъ, че съмъ се оболъ. Погледнахъ, тече много кръвь. Офицерътъ взе, че ме прѣвѣрза съ една кърпа, що извади изъ чантата си. . .

Азъ замолихъ Славчовата майка да разкаже какъ е намѣрила раненото си дѣте и тя разказа:

— И при насъ имаше ранени 3 дѣца и една мома, която още тамъ си умрѣ...

— Тѣй, тѣй, синко млади, невинни души отидоха, убити отъ душманска ржка, добави баба Ангелина.

— Когато бѣхме залисани около момата, нѣкой си дойде и ми каза: «И твоя Славе е раненъ, ей го тамъ на онази чука!» — И азъ като луда се спуснахъ и отъ далечъ викамъ: «Славчо, мама, живъ ли си?» а той се смѣе, нече и да знае!

— А твоитѣ ранени другарчета, гдѣ сж сега? — попитахъ азъ Славча.

— Гошо е тука, и неговата ржка оздравѣ, а другитѣ сж въ Кюстендилъ. Казватъ, че Петъръ Ивановъ е много злѣ раненъ, ей тука. И Славчо показа ябълката на дѣсното си бедро.